

1176

Z Hovorán.

Mírně.

Aj vy pá - ni mu - zi - kan - ti za - hraj - te ně na ho - ru,
dyž sem já byl v mladých letech, od - věd - li ně na vojnu ;

pla - ka - li o mně ro - di - čé, má něj - mi - lej - ší. Ach, kdo moje

zarmú - ce - né srd - ce po - tě - ší? Žád - ný ji - ný, než má

mi - lá a je - jí čér - né o - či.

Aj vy páni muzikanti,
zahrajte mně nahoru.
Dyž sem já byl v mladých letech,
odvědli ně na vojnu ;
plakali o mně rodičé,
má nejmilější.
Ach, kdo moje zarmúcené
srce potěší?
Žádný jiný, než má milá
a její černé oči.

Vy vězdičky, ste maličky ;
dyž se na vás podívám,
vašu krásu v spanilosti
ve svém srdci rozjímám.
Vy ste mně od Boha byly
v noci stvořeny,
abyste mně svítívaly
do méj komory,
až já půjdu, povandruju,
od mojej milěj v noci.

Tá dennička, tá nejvíce
dycky mně svítívala,
dyž sem já šel od svéj milěj,
cestu ukazovala ;
za horama vystupoval
bílý měsíček,
od Dunaje zafúkovál
libý větříček.
Slunce krásné svítí jasné
milěj do okýneček.